

اثرات کلسیم و فسفر در رژیم غذایی و شکل خوراک در طول پرورش بر عملکرد رشد، ویژگی‌های استخوانی و تولید تخم مرغ در پالت‌های تخم مرغ نوع قهوه‌ای از سن ۰ تا ۳۲ هفته‌گی

چکیده

در چیدمان فاکتوریل 3×2 ، اثرات شکل خوراک (خرد (CWS)، پوره (MWS))، هر دو شامل ۳٪ کاه گندم ریز آسیاب شده، با گنجاندن ۳٪ پوست جو دوسر (COH) و رژیم غذایی کلسیم و فسفر (ca-p بالا و پایین) از ۰ تا ۱۶ هفته‌گی بر عملکرد رشد، ویژگی‌های استخوان و توسعه سنگدان پالت‌های نوع تخم مرغ مورد بررسی قرار گرفت. تاثیر متقابل استراتژی تغذیه در طول پرورش بر عملکرد تخم‌گذاری و کیفیت پوسته تخم مرغ در سن ۱۹ تا ۳۲ هفته‌گی انجام شد. از ۰ تا ۱۶ هفته، ADFI، ADG و نسبت تبدیل خوراک (FCR) با CWS و COH در مقایسه با MWS بهبود یافت، اما ADG و FCR با MWS در مقایسه با CWS و COH از ۱۱ به ۱۶ هفته بهبود یافت. یکنواختی BW تا ۱۱ هفته و قدرت شکستن استخوان در شستنی در ۱۶ و ۱۱ هفته با CWS و COH در مقایسه با MWS بیشتر بود. محتوای خاکستر در شستنی در ۱۱ هفته و وزن نسبی پروونتری کولوس + وزن سنگدان (EPG) در مقایسه با MWS با CWS و COH کمتر بود، همچنین EPG نسبی در ۱۱ و ۱۶ هفته با COH در مقایسه با CWS بیشتر بود. در ۲۵ هفته BW با MWS در مقایسه با CWS و COH کمتر بود، اما BW برای درمان‌های ۳۲ هفته‌ای برابر بود. FCR برای تولید تخم مرغ با COH در مقایسه با MWS بهبود یافت. پارامترهای پوسته تخم مرغ تحت تاثیر فرم تغذیه در طول پرورش قرار نگرفت. ca-p پایین باعث کاهش یکنواختی BW در ۶ هفته، وزن نسبی استخوان و محتوای خاکستر در ۱۱ هفته، محتوای خاکستر استخوان در شستنی در ۱۱ و ۱۶ هفته، افزایش EPG نسبی در ۶ هفته و بهبود کیفیت پوسته تخم مرغ در ۳۲ هفته‌گی بود. نتیجه گرفته شد که تغذیه CWS و COH در مقایسه با MWS عملکرد رشد را افزایش می‌دهد، اما هیچ اثر متقابل واضحی بر تولید تخم مرغ ندارد. رژیم غذایی کم ca-p منجر به کانی استخوان کمتر در طول پرورش شد، با این وجود کیفیت پوسته تخم مرغ در ۳۲ هفته بهبود بخشید.

معرفی

کلسیم و فسفر عناصر ضروری در تغذیه طیور هستند. از یک سو، کلسیم برای تشکیل استخوان و پوسته تخم مرغ، لخته شدن خون، انقباض ماهیچه‌ها و انتقال تکانه‌های عصبی ضروری است. همچنین، کلسیم یک عامل مهم برای بسیاری از آنزیم‌ها و هورمون‌ها است. از طرف دیگر، فسفر برای رشد طبیعی ماهیچه‌ها و تشکیل تخمک لازم است، جزء مهمی از نوکلئیک اسیدها، کد ژنتیکی و فسفولیپیدها است و همچنین عامل بسیاری از سیستم‌های آنزیمی است. علاوه بر این فسفر نقش مهمی در حفظ تعادل اسمزی و اسید پایه، متابولیسم انرژی، متابولیسم اسید آمینه و سنتز پروتئین ایفا می‌کند. در طول رشد اسکلت و بازسازی استخوان، کلسیم و فسفر برای شکل‌گیری هیدرومسی آپاتیت و سایر اجزای معدنی مورد نیاز است. میزان بروز کانی‌سازی تاحدی به در دسترس بودن کلسیم و فسفر بستگی دارد. نشان داده شده است که عرضه بیش از حد فسفر در رژیم غذایی برای صنعت طیور پر هزینه است و منجر به ترشح بیش از حد فسفر در محیط زیست از طریق استفاده کود در خاک می‌شود. این نویسندگان نشان دادند که میتوان فسفر را در رژیم‌های گوشتی پالت‌های نوع تخم مرغ بدون اختلال در رشد یا تحت تاثیر قرار دادن ویژگی‌های استخوان کاهش داد. همچنین گروه تحقیقاتی ما در مطالعه قبلی هیچ تاثیر منفی بر وزن تخم مرغ و شروع تولید تخم مرغ شد. بردبری و همکاران بر هم‌کنش‌های قابل توجهی از سطح کلسیم و فسفر در رژیم‌های گوشتی نشان دادند. در کلسیم پایین و فسفر بالا، و همچنین در رژیم‌های غذایی کلسیم بالا و فسفر کم، پرندگان ADFI، ADG، ضریب ضعیف تبدیل خوراک و خاکستر استخوان در شستنی پایین را کاهش داده بودند. این ثابت می‌کند که نسبت کلسیم به فسفر رژیم غذایی عامل مهمی در رشد تغذیه پرندگان است. در جوجه‌های گوشتی نشان داده شده است که جوجه‌ها قادرند با تغییرات اولیه رژیم غذایی در فسفر و کلسیم از طریق بهبود کارایی گوارش در مرحله بعدی سازگار شوند و میزان جبران از نظر عملکرد رشد و کانی‌سازی استخوان به سطح فسفر و کلسیم در رژیم‌های بعدی بستگی دارد. پونا و رولند نشان دادند که سطوح پایین فسفر در رژیم غذایی در مرحله پرورش پالت‌های تخم مرغ، هنگام تولید تخم مرغ کافی در طول دوره تخم‌گذار، عملکرد تولید تخم مرغ را مختل نمی‌کند. استفاده از فیبر در رژیم غذایی طیور در سال‌های اخیر مورد توجه قرار گرفته است. مقادیر متوسط فیبر (۲ تا ۴ درصد) در رژیم‌های گلوله‌های تخم مرغ عملکرد پرندگان را بهبود می‌بخشد، اگرچه تاثیر منابع مختلف فیبر متفاوت است. فیبر رژیمی ممکن است بهر موری انرژی، ADFI، ADG و توسعه سنگدان را افزایش دهد. اثرات مثبت افزایش فیبر غذایی در جوجه‌های گوشتی نیز مشاهده شده است. چندین نویسنده گزارش کرده‌اند که FCR، ADG، بهبود یافته و وزن سنگدان افزایش یافته است. سکرانی و همکارانش همچنین PH پایین‌تر سنگدان را در جوجه‌ها س گوشتی که از رژیم غذایی ۱۵٪ پوست جو دوسر تغذیه می‌کردند، گزارش کردند. اجزای ساختاری، مانند OH، نه تنها باعث تقویت عضلات ماهیچه، عملکرد آسیاب و زمان ماندن هضم غذا در پروونتری کولوس و سنگدان می‌شود، بلکه PH هضم را در سنگدان کاهش می‌دهد و در نتیجه استفاده از مواد مغذی و حلالیت فیتات فسفر را بهبود می‌بخشد. شکل خوراکی که به پالت‌های نوع تخم مرغ ارائه می‌شود، تاثیر شدیدی بر عملکرد پرندگان دارد. چندین آزمایش نشان داد که در مقایسه با پوره، خوراک گلوله‌ای یا خرد شده به دلیل ADFI بالاتر منجر به افزایش ADG می‌شود. علاوه بر این، تغذیه با رژیم‌های غذایی گلوله‌ای باعث کاهش وزن نسبی دستگام‌گوارش و افزایش PH سنگدان به دلیل کاهش اندازه ذرات غذایی می‌شود، همانطور که در هنگام گلوله شدن رژیم‌ها اتفاق افتاد. داده‌های محدودی در مورد نیاز غذایی

کلسیم و فسفر موجود در گوشت تخم مرغ در حین پرورش و اثرات متقابل بر تولید تخم مرغ در سنین بعدی در دسترس است. از آنجا که فرم خوراکوفیبر غذایی، چه منبع و چه ساختار، ممکن است بر مصرف خوراک و کارایی هضم تاثیر بگذارد، احتمالاً این عوامل هم می‌تواند بر مصرف خالص مواد معدنی و متابولیسم تاثیر بگذارد. بنابراین، هدف از این مطالعه ارزیابی سطح بالاباوبین رژیم غذایی کلسیم و فسفر، تغذیه شده به عنوان پوره یا خرد، با یا بدون OH درشت، در رشد و توسعه استخوان در طول دوره پرورش از ۰ تا ۱۶ هفتهگی و اثر مقاطع آنها بر تولید تخم مرغ از ۱۹ تا ۲۳ هفتهگی بود.

مواد و روش‌ها

پروتکل آزمایش مطابق با استانداردهای آزمایش روی حیوانات بود توسط کمیته مراقبت از حیوانات Trow Nutrition تایید شد و توصیه‌ها را دنبال کرد همانطور که در فرمان سلطنتی RD ۱۳/۵۳، بخش رفاه حیوانات Juntade de castilla-La Mancha آمده است.

پرندگان و دامداری

تعداد کل پولکت‌های تخم مرغ ماده ۳۸۰ روز Bovans Brown از یک جوجه‌کشی تجاری بدست آمد. پرندگان در یک مرکز پرورش نیمه تجاری نگهداری شدند. پرندگان منقاز دست نخورده‌ای داشتند و به ۶ گروه مختلف درمانی تقسیم شدند که در قفس‌های مجاور نیز تکرار شدند، در مجموع هر کدام ۲۳ قطعه پالت را در روز به خود اختصاص دادند. در کل ۱۰ بلوک آزمایشی، با ۶ قفس مجاور در هر بلوک، از قبل بر اساس محل قرارگیری در انبار استقرار یافتند. ابعاد هر قفس ۱۰۰ × ۶۵ × ۴۰ سانتی‌متر (طول × عرض × ارتفاع) و حاوی یک ظرف تغذیه و ۲ نوک سینه نوشیدنی در هر قفس بود. خوراک و آب به صورت آزاد فراهم شد. برای اولین هفته زندگی، پالت‌ها طی یک برنامه سبک ۱۸ ساعته در روز نگهداری می‌شوند. سپس مدت زمان نور از هفته دوم یک ساعت در هفته تا رسیدن به ۱۲ ساعت در روز کاهش یافت و این تا پایان دوره پرورش ادامه داشت. شدت نور در هفته اول زندگی ۴۰ لوکس بود. به ۲۰ لوکس (هفته دوم)، ۱۰ لوکس (هفته سوم) و ۶ لوکس از هفته ۴ به بعد کاهش یافت. دما هنگام ورود ۳۵ درجه سانتی‌گراد تنظیم شد و به تدریج در روز ۲۳ به ۲۱ درجه سانتی‌گراد تا پایان دوره پرورش کاهش یافت. طبق روش‌های پذیرفته شده تجاری، پرندگان در برابر بیماری‌های اصلی (برونشیت عفونی، مایکوپلاسما، گامبرو، سالمونلا، بیماری قلعه نوی، سندرم تخم مرغ) و اکسپنه شدند. در ۱۶ هفتهگی پرندگان به ۲ اتاق مجزا، اما یکسان در یک مرکز آزمایش لایه منتقل شدند. هر اتاق حاوی یک باتری دوسطح با ۲۴ قفس غنی شده با ظرفیت ۲۰ پرنده در هر قفس بود. حیوانات هر قفس در مرکز پرورش هنگام انتقال به تاسیسات لایه به عنوان واحد آزمایشی کنار هم باقی ماندند. اختصاص قفس در تاسیسات لایه به دنبال یک طرح بلوک آزمایشی کاملاً تصادفی بر اساس اتاق، سطح باتری و محل قرارگیری در اتاق انجام شد. به دلیل محدودیت ظرفیت تعداد تکرارها از ۱۰ به ۸ کاهش یافت و انتخاب بر اساس کمترین میزان مرگومیر در حین پرورش بود. ابعاد هر قفس ۲۴۱ × ۵/۶۲ × ۴۵ سانتی‌متر (طول × عرض × ارتفاع) و دارای یک خراش، اجاق گاز، لانه تخم‌گذار و ۴ نوک سینه بود. پس از ورود به تاسیسات لایه، نور از ۱۲ ساعت در روز یک هفتهگی تا ۵ ساعت در روز ۱۹ هفتهگی افزایش یافت. در ابتدا شدت نور ۲۰ لوکس تنظیم شد، اما برلی جلوگیری از رفتار نوک‌زدن پرها، تا ۸ لوکس کاهش یافت، زیرا پرندگان عصبی بودند و علائم پرخاشگری را نشان می‌دادند. این امر تا پایان آزمایش حفظ شد. اتاق‌ها از نظر آب و هوا کنترل شد و دما در دامای ۲۰ درجه سانتی‌گراد تنظیم شده بود.

درمان‌های غذایی

تیمارهای غذایی به ترتیب فاکتوریل ۲ × ۲ با ۲ عامل ترتیب داده شدند: فرم خوراک (پوره با درج ۳٪ کاه گندم ریز آسیاب شده در برابر خرد شدن ۳٪ کاه گندم ریز آسیاب شده در برابر خرد شدن با گنجاندن ۳٪ OH غیر مستقیم به عنوان منبع فیبر) و محتوای Ca-p (سطح بالاباوبین) که در جدول ۱ ارائه شده است. رژیم‌های غذایی آزمایشی در دوره پرورش (۰ تا ۱۶ هفته) تغذیه شدند. همه رژیم‌های غذایی آزمایشی به عنوان مخلوط پایه در هر فاز از مواد اولیه همان دسته تولید شدند. برای هر تیمار، ترکیبی از مواد آزمایشی مربوطه از قبل مخلوط شده و در مخلوط پایه قرار گرفت. بسته به فرم خوراک مورد نظر، جیره‌ها به اندازه قطر گلوله‌های ۳ میلی‌متری گرد شده و خرد می‌شوند تا خرد شده یا در عوض فقط برای تولید پوره مخلوط می‌شوند. توزیع اندازه ذرات با تجزیه و تحلیل غربال مربوط تعیین شد و توزیع اندازه ذرات در فرم خوراک در شکل ۱ ارائه شده است. جیره‌های COH با جایگزینی ۳٪ کاه گندم ریز آسیاب شده توسط OH غیر زمینی تولید شد، زیرا گزارش شده است که کاهش غلات آسیاب شده تاثیر مثبتی بر عملکرد رشد و توسعه سنگدان ندارد و بنابراین به عنوان ماده کنترل شده انتخاب شد. سطح بالای Ca-p در رژیم غذایی برای رشد و نمو کافی پالت‌های نوع تخم مرغ در نظر گرفته شد. برنامه تغذیه شامل سه مرحله در طول دوره پرورش بود (۰ تا ۶ هفته، ۶ تا ۱۱ هفته و ۱۱ تا ۱۶ هفته). ترکیب مواد تشکیل دهنده جیره‌های آزمایشی تجربی با ترکیب محاسبه شده و تحلیل شده در جدول ۲ ارائه شده است. در طول دوره تخم‌گذاری، همه پرندگان رژیم غذایی لایه تجاری با رژیم غذایی کافی کلسیم و فسفر دریافت کردند، که به صورت خرد شده تغذیه می‌شدند. ترکیب مواد تشکیل دهنده جیره‌های لایه آزمایش با ترکیب محاسبه شده و تجزیه و تحلیل شده در جدول ۳ ارائه شده است. نمونه‌های رژیم‌های غذایی مطابق بانسخه AOAC International ۱۸ برای محتوای DM توسط

خشک کردن اجاق گاز، خاکستر کل، نیترژن توسط احتراق با استفاده از تجزیه تحلیل LECO و عصاره اتر مورد تجزیه تحلیل قرار گرفت. همچنین نمونه‌ها از نظر نشاسته با استفاده از روش آمیلاز گلوکزیداز، فیبر خام با استخراج پی‌در پی با اسید رقیق شده و قلیایی و کلسیم فسفر توسط اسپکتروفتومتری جذب شعله مورد تجزیه تحلیل قرار گرفتند.

مشاهدات

پارامترهای عملکرد پارامترهای کلیدی مورد بررسی مطالعه حاضر ADG, ADFI, FCR, تولید تخم مرغ و یکنواختی گله بودند. به منظور ارزیابی این‌ها، BW فردی در پایان هر مرحله تغذیه تعیین شد. یکنواختی گله با محاسبه درصد پرنده‌ها در محدوده میانگین $\pm 10\%$ میانگین وزنی در هر واحد آزمایش تعیین شد. بنابراین ADG, ADFI, BW, FCR به عنوان نسبت بین ADFI و ADG برای دوره پرورش (۱۶ تا ۱ هفته) و نسبت بین ADFI و میانگین تولید روزانه تخم مرغ برای تخم‌گذاری (۹ تا ۳۲ هفته) محاسبه شد.

کالیبدشکافی در پایان هر مرحله تغذیه (۶، ۱۱، ۱۶، ۳۲ هفته‌گی)، یک قرص در هر واحد آزمایشی (بامیانگین وزنی $\pm 9.5\%$ BW در آن واحد) با در رفتگی دهانه رحم یوتان شد. درشت نی راست برای تجزیه و تحلیل مقاومت در برابر شکستگی و محتوای خاکسترو همچنین استخوان پیچ برای تعیین محتوای خاکستر برداشته شدند. پروونتریکولوس و سنگدان برای تعیین وزن خالی پروونتریکولوس + سنگدان نسبت به BW، به عنوان نشانه‌ای از درجه تکامل این اندام‌ها، برداشته و وزن شدند. پارامترهای استخوان و تخم مرغ وزن استخوان درشت‌نی، مقاومت در برابر شکستن و خاکستر در ۶، ۱۱، ۱۶، ۳۲ هفته‌گی ثبت شد. وزن استخوان کیل و محتوای خاکستر در ۶، ۱۱، ۱۶ هفته‌گی ثبت شد. برای تعیین محتویات خاکستر، استخوان درشت‌نی و استخوان‌های کیل را وزن کرده، در بوته‌های قبل از وزن کردن قرار داده و به مدت ۱۸ ساعت در دمای 103°C درجه سانتی‌گراد خشک کردند. پس از ثبت وزن ماده خشک، استخوان‌ها در یک کوره صداخفه‌کن بادمای 550°C درجه سانتی‌گراد به مدت ۷۲ دقیقه خاکستر شدند. قابل‌ماده‌های قابل شست‌وشو در دمای اتاق در رطوبت‌گیرهای سیلیس خنک‌شده و برای ثبت محتوای خاکسترو وزن می‌شوند. در ۲۲، ۲۵، ۳۲ هفته‌گی، ۴ تخم مرغ سالم در هر قلم بطور تصادفی برای ارزیابی کیفیت پوسته تخم مرغ گرفته شد (قدرت شکستن، وزن پوسته، ضخامت پوسته). قدرت شکستگی پوسته تخم مرغ و استخوان درشت‌نی و ضخامت پوسته تخم مرغ با استفاده از آنالیز بافت TA.XT plus ۱۰۰c ثبت شد. وزن پوسته در واحد سطح به عنوان وزن پوسته تقسیم بر سطح پوسته تخم مرغ محاسبه شد، جایی که سطح با معادله محاسبه شد: $W = SA \times (0.05/0.07) = SA \times 0.9782$ که در SA سطح آن سانتی‌متر مربع و W وزن تخم مرغ در گرم است.

تحلیل آماری

داده‌های خام برای دور ریزها محاسبه شد (میانگین ± 2.05 SD). نتایج متوسط و تجزیه تحلیل آماری گنجانده نشده است. قلم واحد آزمایشی برای داده‌های عملکردی، در حالی که پالت واحد آزمایشگاهی برای داده‌های استخوان و EPG بود. اندازه‌گیری‌ها با استفاده از تجزیه و تحلیل واریانس با استفاده از نرم‌افزار آماری Gen Sat با توجه به مدل کلی ارزیابی شد: (رجوع شود به فرمول صفحه ۹). جایی که Y_{ijk} پاسخ اندازه‌گیری شده است، μ متوسط اثر کلی است، Feed formi اثر شکل خوراک ثابت است، ca-p levelj سطح ca-p ثابت است. تعداد ردیف (فاز پرورش) یا اتاق (فاز تخم‌گذار) فقط زمانی به عنوان فاکتور به مدل اضافه شد که تاثیر آن معنی‌دار بود. تمام فعل و انفعالات بین feed formi و ca-p levelj شامل شدند و eijk خطای مرتبط با ca-p levelj و feed formi است. مقدار p مدل آماری در هر پارامتر پاسخ داده می‌شود. فرضیه صفر این بود که هیچ اثر درمانی بر روی پارامتر پاسخ وجود ندارد. پس از تایید اثرات معنی‌دار توسط ANOVA، میانگین‌های درمانی با حداقل اختلاف معنی‌دار مقایسه شدند. مقادیر $p \geq 0.05$ از نظر نتایج آماری معنی‌دار در نظر گرفته شد.

نتایج

دوره پرورش

عملکرد رشد یکنواختی BW، مرگ و میر در طول دوره پرورش $2/2\%$ بود و به هیچ یک از درمان‌ها مربوط نبود (داده‌ها نشان داده نشده است). اثرات درمان‌های غذایی در دوره پرورش (۱۶ تا ۱ هفته) بر عملکرد رشد یکنواختی BW در جدول ۱۴ ارائه شده است. به طور کلی، فقط فرم خوراک به طور قابل توجهی بر عملکرد رشد در طول دوره پرورش تاثیر می‌گذارد. از ۱۶ تا ۶ هفته‌گی، ADFI به ترتیب $5/1$ و $6/1$ گرم در روز بالاتر در CWS و COH پالت‌های تغذیه شده در مقایسه با MWS بود. در این دوره، ADG به ترتیب $1/2$ گرم در روز و $3/1$ بالاتر در CWS و COH در مقایسه با MWS بود، که منجر به بهبود FCR به ترتیب $1/0$ و $4/0$ گرم در گرم و $5/0$ و $6/0$ گرم در گرم در CWS و COH پالت‌های تغذیه شده در مقایسه با MWS می‌شود. اثرات مشابهی برای ADFI و ADG از ۶ تا ۱۱ هفته‌گی مشاهده شد. در این دوره، ADFI به ترتیب $8/4$ گرم در روز و $4/5$ گرم در روز بیشتر و ADG در پالت‌های تغذیه شده با CWS و COH به ترتیب $1/5$ گرم در روز و $2/1$ گرم در روز بیشتر بود. با این حال، FCR به ترتیب $0/0$ و $4/0$ گرم در گرم در گرم در CWS و MWS پالت‌های تغذیه شده، در مقایسه با COH بهبود یافت. فرم خوراک بر ADFI از ۱۱ تا ۱۶ هفته‌گی بطور قابل

توجهی تأثیر نمیگذارد، با این حال ADG در پالت‌های تغذیه‌شده با MWS در مقایسه با CWS و COH ۳/۰ گرم در روز بیشتر بود. به عنوان یک نتیجه از این، FCR با MWS در مقایسه با CWS و COH به ترتیب ۳۵/۸۰ گرم در گرم و ۳۵/۱۰ گرم در گرم بهبود یافته است. در کل دوره پرورش (۱۶ هفته) ADFI به ترتیب ۳/۲ و ۹/۱ گرم در روز بیشتر در CWS و COH پالت‌های تغذیه در مقایسه با MWS بود و ADG به ترتیب ۸/۰ و ۶/۰ گرم در روز بیشتر در CWS و COH پالت‌های تغذیه در مقایسه با MWS بود. این منجر شد که COH ۰۹۵/۰ FCR در گرم در گرم پایین‌تر از CWS پالت‌های تغذیه در مقایسه با MWS شود، در حالی که COH متوسط بود. پالت‌های تغذیه‌شده با MWS یکنواختی BW کمتری را در مقایسه با CWS و COH در ۶ هفته‌گی نشان دادند. همچنین در ۱۱ هفته‌گی، یکنواختی BW با MWS در مقایسه با CWS و COH پالت‌های تغذیه‌شده کمتر بود. در ۱۶ هفته‌گی، یکنواختی BW تحت تأثیر فرم خوراک قرار نگرفت. در ۶ هفته‌گی یکنواختی BW در مقایسه با سطح پایین رژیم غذایی ca-p پالت‌های تغذیه‌شده بهبودیادی داشت. در ۱۱ و ۱۶ هفته‌گی، یکنواختی BW تحت تأثیر سطح ca-p رژیم غذایی قرار نگرفت. هیچ یک از پارامترهای دیگر در عریک از فواصل سنی تحت تأثیر سطح ca-p رژیم غذایی قرار نگرفتند.

پارامترهای استخوان، اثرات درمان‌های غذایی بر روی پارامترهای استخوان کیل در طول دوره پرورش در جدول ۵ ارائه شده است. در ۱۱ هفته‌گی رژیم غذایی ca-p بر ویژگی‌های استخوان کیل تأثیرگذار بود. سطح پایین ca-p منجر به ۰/۱۹٪ وزن نسبی بالاتر استخوان کیل و خاکستر استخوان کیل در پالت‌های تغذیه‌شده در مقایسه با رژیم غذایی کم ۲٪ بالاتر بود. یک فرم تغذیه‌ای x سطح ca-p بر روی محتوای خاکستر استخوان کیل در سن ۱۶ هفته‌گی وجود دارد. در پرندگانی که از رژیم غذایی COH تغذیه می‌کردند، خاکستر استخوان کیل ۹/۲٪ بیشتر بود زیرا ca-p رژیم غذایی بالاتر در مقایسه با کم بود، جایی که خاکستر استخوان کیل تحت تأثیر رژیم غذایی CWS یا MWS تحت تأثیر ca-p رژیم غذایی قرار نگرفت. اثرات درمان‌های غذایی بر روی پارامترهای درشت نی در طول دوره پرورش در جدول ۶ ارائه شده است. در ۶ هفته‌گی، قدرت شکستگی استخوان درشت‌نی در مقایسه با CWS و COH پالت‌های تغذیه‌شده در MWS کمتر بود. فرم خوراک در ۱۱ هفته‌گی محتوای خاکستر درشت نی را تحت تأثیر قرار داد. محتوای خاکستر درشت نی در هر دو CWS و COH در مقایسه با پالت‌های تغذیه‌شده با MWS، ۵/۱۱٪ کمتر بود. در ۱۶ هفته‌گی، قدرت شکستگی استخوان درشت نی ۵/۲ کیلوگرم بیشتر از COH در مقایسه با پالت‌های تغذیه‌شده با MWS بود. محتوای خاکستر استخوان درشت‌نی ۴/۱٪ بیشتر در پالت‌های تغذیه‌شده در مقایسه با ca-p رژیم غذایی کم در ۱۱ هفته‌گی بود. محتوای خاکستر درشت‌نی ۷/۰٪ بیشتر بود وقتی که در مقایسه با سطح پایین رژیم ca-p در ۱۶ هفته‌گی تغذیه می‌شد. پرونتریکولوس خالی نسبی و وزن سنگدان، اثرات درمان‌های غذایی بر EPG نسبی در جدول ۷ ارائه شده است. پالت‌های تغذیه‌شده با MWS در ۶ هفته‌گی EPG نسبی بالاتری نسبت به CWS و COH داشتند. EPG نسبی در MWS در مقایسه با COH پالت‌های تغذیه‌شده بالاتر بود، با CWS داشتن EPG نسبی پایین‌تر از هر دو CWS و COH پالت‌های تغذیه‌شده در ۱۱ هفته‌گی. EPG نسبی در MWS در مقایسه با COH پالت‌ها بالاتر بود، با CWS داشتن EPG نسبی پایین‌تر در مقایسه با هر دو CWS و COH پالت‌های تغذیه‌شده در ۱۶ هفته‌گی. EPG نسبی در مقایسه با پالت‌های تغذیه‌شده با ca-p رژیم غذایی در ۶ هفته‌گی از نظر کمبود بالاتر بود.

دوره تخم‌گذاری

تولید تخم مرغ، مرگومیر در طول دوره تخم‌گذار ۹/۰٪ بود و مربوط به هریک از روش‌های درمانی بود (داده‌ها نشان داده نمی‌شوند). اثرات رژیم‌های غذایی در طول دوره پرورش بر تولید تخم مرغ در طول دوره تخم‌گذاری (۱۹ تا ۳۲ هفته‌گی) در جدول ۸ ارائه شده است. فرم خوراک در طول دوره پرورش تحت تأثیر نقطه تخم‌گذاری ۵۰٪ بود. هنگام تغذیه با CWS یا COH، پالت‌ها به ترتیب ۱/۱ روز زودتر نسبت به پرندگان تغذیه‌شده با MMS به ۵۰٪ سرعت تخم‌گذاری رسیدند. فرم خوراک در دوره پرورش تحت تأثیر FCR در دوره تخم‌گذار قرار گرفت. هنگام تغذیه با COH ۰۳۷٪ FCR، در گرم کمتر بود در مقایسه با پرندگانی که با CWS تغذیه شدند. در ۲۵ هفته‌گی، BW به ترتیب ۳۹ و ۳۳ گرم در پرندگان تغذیه‌شده با MWS کمتر بود در مقایسه با پرندگان تغذیه‌شده با CWS و COH.

خصوصیات استخوان درشت‌نی، تأثیرات رژیم‌های غذایی در طول دوره پرورش بر ویژگی‌های استخوان درشت‌نی در ۳۲ هفته‌گی در جدول ۹ ارائه شده است. فرم خوراک در طول دوره پرورش بر مقاومت شکستگی استخوان درشت‌نی تأثیر گذاشته است. هنگام تغذیه با MWS، مقاومت در برابر شکست ۱/۵ گرم بیشتر از COH بود، با CWS به عنوان واسطه. فرم خوراک x تعامل سطح ca-p در فشاردهساز استخوان درشت‌نی وجود دارد. هنگام تغذیه با COH، در مقایسه با تغذیه کم با سطح بالای ca-p در هنگام پرورش، فشاردهساز استخوان درشت‌نی ۳۶/۰ میلی‌متر کمتر بود. هنگام تغذیه با MWS یا CWS فشاردهساز استخوان درشت‌نی تحت تأثیر سطح ca-p قرار نگرفت.

خصوصیات تخم مرغ، اثرات رژیم‌های غذایی در طول دوره پرورش بر کیفیت پوسته تخم مرغ و درصد تخم مرغ‌های غیر طبیعی (شکسته، کثیف، بدون پوسته، کوچک، تغییر شکل، زرده دوتایی) در جدول ۱۰ ارائه شده است. سطح ca-p در هنگام پرورش کیفیت تخم مرغ را در ۳۲ هفته‌گی تحت تأثیر قرار داد. قدرت شکستن تخم مرغ ۳۰۰ گرم بیشتر، ضخامت پوسته تخم مرغ ۰/۱۱ میلی‌متر ضخیم‌تر و ۹/۱ SWUSA گرم در سانتی‌متر مربع بیشتر بود در مقایسه با سطح بالای ca-p رژیم غذایی در طول دوره پرورش.

بحث

فرم خوراک

عملکرد تولیدی ۰-۱۶ هفته‌گی پالت‌های تغذیه ADFI کمتری در مقایسه با تغذیه CWS و COH داشتند. این یافته‌ها در Farikha و Saldanala و همکاران که ADFI کمتری را در مقایسه با خوراک گلوله‌ای پیدا کردند، از قرص‌های تخم‌مرغ قهوه‌ای که از ۰ تا ۱۷ هفته پیداشد، مطابقت دارد. Guzman و همکاران در مقایسه با خریدن در هفته اول تولد در پالت‌های نوع قهوه‌ای تخم‌مرغ فقط ADFI کمتری پیدا کردند، اما از ۳ تا ۵ هفته‌گی ADFI بارژیم‌های غذایی پوره بیشتر بود. این نویسندگان فرض کردند که اصلاح منقار، که بلافاصله پس از تخم‌ریزی انجام شده است، ممکن است باعث کاهش مصرف خوراک در اوایل زندگی در پرندگان می‌شود. این توضیحات باتوجه به اینکه پرندگان منقار کوتاه نشده‌اند، برای مطالعه حاضر قابل استفاده نیست. تاثیر فرم خوراک بر ADFI در آزمایش فعلی در تضاد با یافته‌های Bozkurt و همکاران است که هنگام تغذیه پوره ADFI بیشتری را در مقایسه با خریدن در پالت‌های تخم‌مرغ سفید تا ۱۶ هفته‌گی یافتند. همچنین Gous و ADFI Morris بالاتری را در مقایسه با رژیم‌های گلوله‌ای دریافت کردند که با پالت‌های تخم‌مرغ قهوه‌ای تغذیه می‌شوند. Deaton و همکاران هیچ تفاوتی در ADFI بین گلوله‌ها و پوره با پالت‌های نوع تخم‌مرغ از ۱۲ تا ۲۰ هفته‌گی ندیدند. اگرچه تاثیر فرم خوراک بر روی ADFI از پالت‌های تخم‌مرغ سازگار نیست، اکثر مطالعات ذکر شده، از جمله آزمایش حاضر، افزایش ADFI با رژیم‌های گلوله‌ای را نشان می‌دهد، که این فرضیه را تایید می‌کند که طیور به زمان و انرژی بیشتری برای فشرده‌سازی ذرات خوراک وقتی رژیم‌ها به صورت پوره ارائه می‌شوند تازمانی که به صورت خرد در می‌آیند، احتیاج دارند. گلوله همچنین تراکم فله را افزایش می‌دهد و مصرف خوراک را تسهیل می‌کند. آزمایش فعلی افزایش ADG را هنگام تغذیه پالت‌ها با CWS یا COH در مقایسه با MWS از ۰ تا ۱۶ هفته‌گی را نشان می‌دهد. این یافته‌ها با چندین نویسنده که افزایش ADG در گلوله‌های تخم‌مرغ را در مقایسه با رژیم‌های پوره یا گلوله‌ها در مقایسه با رژیم‌های پوره، افزایش داده‌اند، مطابقت دارد. افزایش ADG احتمالاً به دلیل افزایش ADFI با رژیم‌های غذایی خرد شده است، اما همچنین اثرات اصلاح‌کننده گلوله خوراک روی نشاسته رژیم غذایی و ساختار پروتئین است که باعث افزایش هضم انرژی و پروتئین می‌شود. اگرچه ADFI هنگام تغذیه با CWS و COH از ۰ تا ۱۶ هفته‌گی افزایش یافت، FCR در مقایسه با MWS بهبود یافت. این به دلیل افزایش ADG با پالت‌های تغذیه شده با CWS و COH بود. این یافته‌ها با داده‌های چندین نویسنده که FCR بهبود یافته‌ای را با گلوله در مقایسه با رژیم‌های پوره در پالت‌های نوع تخم‌مرغ پیدا کردند مطابقت دارند. با این وجود Farikha و همکاران تفاوتی در FCR بین خریدن و پوره پالت‌های تغذیه تا ۴۵ روزگی پیدا نکردند. Bozkurt و همکاران FCR بهبود یافته‌ای را با ADFI پایین‌تر یافتند. این اثر با ضریب قابلیت هضم بالاتر عصاره اتر، افزایش فعالیت آمیلاز و لیپاز و افزایش سطح جذب مایع در هنگام خریدن تغذیه، در مقایسه با پوره توضیح داده شد. Ege و همکاران همچنین در مرغ‌های تخم‌گذار که ماده خرد شده تغذیه می‌کنند، افزایش فعالیت آمیلاز و سطح ایلنال را نشان می‌دهند، که نشان دهنده افزایش استفاده از مواد مغذی است. بحث افزایش سطح ایلنال توسط هردو نویسنده در واقع نشانه‌ای برای افزایش ظرفیت جذب مواد مغذی است. اما شایان به ذکر است که روش استفاده شده فقط سطح یک پرز متوسط را محاسبه می‌کند و فاکتورهای دیگر را در بر نمی‌گیرد (به عنوان مثال طول روده، تعداد پرزها در هر سطح روده و میزان عبور غذا). مورد دوم غیر قابل اجرا بودن اثبات توانایی جذب روده در واقع افزایش یافته است. از طرف دیگر، افزایش فعالیت آنزیمی یافت شده توسط این نویسندگان همچنین می‌تواند FCR بهبود یافته‌ای را در مطالعه حاضر توضیح دهد. تاثیر OH بر عملکرد فنی در تحقیقات با جوجه‌های گوشتی به خوبی توصیف نشده است، هنگامی که OH در رژیم غذایی گنجانده شده است عملکرد بهتری گزارش شده است. با این حال، این یافته‌ها در تضاد با یافته‌های مطالعه حاضر، به عنوان FCR از COH پالت‌های تغذیه متوسط بین CWS و MWS بود و از نظر عددی بالاتر از CWS از ۰ تا ۱۶ هفته‌گی بود. به سختی می‌توان عدم بهبود را توضیح داد زیرا تحقیقات گوشتی گزارش داد که میزان احتیاس مواد مغذی که شامل OH می‌شود افزایش یافته است و این باعث بهبود FCR می‌شود. در مطالعه حاضر، OH با WS ریز خرد شده به عنوان ماده غذایی تغذیه شده‌اند و هر دو ماده الیافی هستند. گزارش شده است که کاهش غلات تاثیر مثبتی بر عملکرد در شندار دوبرابر این به عنوان ماده کنترل کننده در مطالعه حاضر انتخاب شد. علی‌رغم این واقعیت که OH باعث تحریک پروونتریکولوس + توسعه بهتر سنگدان بهتر از WS در مطالعه حاضر می‌شود، تاثیر مثبتی بر عملکرد در شندار FCR نداشت. به نظر می‌رسد فرم خوراک (خریدن در مقایسه با پوره) تاثیر بیشتری بر روی این پارامترها دارد. اثر سن فرم خوراک، مطالعه حاضر نشان داد که اثر فرم خوراک بر ADG با گذشت زمان افزایش سن پرندگان تغییر می‌کند. ADG فقط با CWS و COH پالت‌های تغذیه شده تا ۱۱ هفته‌گی افزایش یافت و FCR تا ۶ هفته‌گی بهبود یافت. از ۶ تا ۱۱ هفته‌گی FCR در هردو MWS و CWS در مقایسه با COH بهبود یافته بود، در حالی که دوره نهایی (۱ تا ۱۶ هفته‌گی)، پالت‌های تغذیه شده با MWS دارای ADG بالاتر و FCR بهبود یافته در مقایسه با CWS و COH بودند. این بدان معنی است که BW پالت‌های تغذیه شده با MWS در ۶ و ۱۱ هفته‌گی بهتر است ۱٪ و ۹٪ کمتر از پالت‌های تغذیه شده با CWS بود، اما این اختلاف در ۱۶ هفته‌گی به ۶٪ کاهش یافت. Bozkurt و همکاران در مقایسه با خریدن، ADG پایین‌تر و FCR بدتری را در پالت‌های تخم‌مرغ سفید تا ۸ هفته‌گی گزارش کرد، اما در هردو پارامتر از ۸ تا ۱۶ هفته تفاوتی وجود ندارد. نتایج قابل مقایسه توسط Farikha و همکاران در پالت‌های نوع قهوه‌اس تخم‌مرغ گزارش شده است، جایی که پرندگان جوان هنگام تغذیه با پوره نسبت به گلوله‌ها عملکرد در شندار کمتری نشان می‌دهند، اما با گذشت زمان و باتوجه به افزایش سن پرندگان، هیچ تاثیری در فرم خوراک مشاهده نشد. مطالعات دیگر نشان داد که افزایش ADG و FCR بهبود یافته در پالت‌های تغذیه شده بانوع تخم‌مرغ در طول دوره رشد، اما تفاوت در سن جوانی بیشتر بود. اگرچه اثر سنی فرم

خوراک بر عملکرد رشد در پالت‌های نوع تخم مرغ در مطالعه حاضر بیشتر از آزمایش‌های قابل مقایسه است، اما ممکن است نتیجه بگیریم که پالت‌های در سنین بالاتر رشد سریعتری دارند و FCR مناسب‌تری نسبت به پرندگان جوان دارند. این اثر ممکن است به تفاوت در پروونتريکولوس + توسعه سنگدان مربوط باشد. در ۶ هفته‌گی EPG نسبی پرندگان تغذیه شده با CWS ۸۷٪ از EPG نسبی MWS بود، در ۱۱ هفته ۸۲٪ بود و در ۱۶ هفته‌گی به ۷۹٪ کاهش یافت. پالت‌هایی که با MWS تغذیه می‌شوند دارای پروونتريکولوس + توسعه بهتر سنگدان بودند و با افزایش سن تفاوت نسبت به CWS افزایش یافت. همچنین پالت‌های تغذیه شده با MWS ممکن است با افزایش سن ظرفیت هضم خود را بیشتر کرده و در نتیجه ظرفیت دریافت خوراک را در طول دوره خود را در مقایسه با تغذیه خرد شده پرندگان افزایش دهند. یکنواختی BW. آزمایش فعلی یکنواختی BW تا سن ۱۱ هفته‌گی CWS و COH در مقایسه با MWS را نشان داد، اما در ۱۶ هفته‌گی یکنواختی BW بر شکل دیگر خوراک تأثیر نمی‌گذارد. این یافته‌ها کاملاً مشابه گفته‌ی Saldana و همکاران است، که وقتی یک قطعه خرد شده به جای پوره در ۵ هفته‌گی به پالت‌های تخم مرغ منتقل می‌شود، تمایل به یکنواختی BW بهتر دارند، اما با بزرگتر شدن پرندگان این تفاوت از بین رفت. در مقابل، Saldana و همکاران در آزمایش دیگری یکنواختی بهتر BW را با تجزیه در مقایسه با رژیم غذایی پوره در ۱۰ و ۱۷ هفته یافت، اما در ۵ هفته‌گی تفاوت معناداری نداشت. Bozkurt و همکاران هیچ تأثیری از فرم خوراک بر یکنواختی BW در پالت‌های نوع تخم مرغ پیدا نکردند. اثر فرم خوراک بر یکنواختی BW سازگار نیست، اما تأثیر آن در مطالعه حاضر ممکن است به دلیل فرضیه‌ی ذکر شده‌ی قبلی باشد که پالت‌های تغذیه شده با MWS ممکن است با افزایش سن ظرفیت هضم خود را در مقایسه با تغذیه خرد شده پرندگان افزایش دهند و بنابراین این پارامتر بهتر قادر به بهبود است.

پارامترهای استخوان، محتوای خاکستر درشت نی در MWS در مقایسه با CWS و COH پالت‌های تغذیه شده در ۱۱ هفته‌گی بالاتر بود. در مورد دانش نویسندگان، هیچ داده‌ای در مورد تأثیر فرم خوراک در کانی‌سازی استخوان در پالت‌های تخم مرغ در دسترس نیست. با این حال، Edwards و Kilburn در اولین آزمایش خردمیزان بالاتر خاکستر استخوان در پوره را در مقایسه با گلوله‌هایی که جوجه‌های گوشتی تغذیه می‌کردند، یافتند، اما در فرم آزمایش دوم محتوای خاکستر استخوان تأثیر نداشت. همچنین اولین آزمایش آن‌ها بر هم‌کنش فرم خوراک و روش آسیاب ذرات را نشان داد. این اثر زمانی آشکار تر بود که ذرت درشت خرد شود، بنابراین به نظر می‌رسد اندازه ذرات رژیم غذایی بر کانی‌سازی استخوان نیز تأثیر بگذارد. اثر فرم خوراک در کانی‌سازی استخوان نامشخص است زیرا در مطالعه حاضر این اثر تنها در سن ۱۱ هفته‌گی قابل توجه بود، در حالی که در ۶ هفته‌گی محتوای خاکستر استخوان درشت‌نی در MWS در مقایسه با CWS و COH عددی کمتر بود و در ۱۶ هفته‌گی به طور کلی دیگر هیچ تفاوتی وجود نداشت. در ۶ و ۱۶ هفته‌گی استحکام شکستگی استخوان درشت نی بیشتر از زمانی است که پالت‌ها با CWS و COH در مقایسه با MWS تغذیه می‌شوند. پرندگان تغذیه شده با MWS سرعت رشد کمتری داشتند و وزن نسبی استخوان درشت‌نی تحت تأثیر فرم خوراکی قرار نگرفت، بنابراین پرندگان تغذیه شده با MWS دارای استخوان درشت نی کوچک‌تر بودند. از آنجا که استحکام استخوان متناسب با جرم آن است، اختلاف در قدرت شکستگی به احتمال زیاد به دلیل توده پایین استخوان درشت‌نی پرندگان تغذیه شده با MWS بود.

پروونتريکولوس + توسعه سنگدان مشخص شد که فرم خوراک تأثیر واضحی بر EPG نسبی دارد. در تمام سنین اندازه‌گیری شده، پالت‌های تغذیه شده با CWS کمتر از مقدار راداشتنند و MWS با بالاترین نسبت نسبی EPG ها تغذیه می‌کرد، در حالی که پالت‌های تغذیه شده COH متوسط بودند. این یافته‌ها مشابه نتایج گزارش شده توسط چندین نویسنده است که از رژیم‌های گلوله‌ای و پوره را در پالت‌های تخم مرغ و مرغ‌های تخم‌گذار مقایسه می‌کنند. به نظر می‌رسد محرک اصلی توسعه سنگدان مرغ اندازه ذرات رژیم غذایی باشد و پرندگان در صورت استفاده از خوراک‌های گلوله‌ای بسیار فرآوری شده دستگاه گوارش خود را به طور کامل توسعه نمی‌دهند. همچنین اطلاعات حاصل از مطالعه حاضر این موضوع را تأیید می‌کند. زیرا EPG نسبی MWS بالاترین میزان را داشت و این رژیم‌ها بیشترین محتوای ذرت درشت را داشتند. به نظر می‌رسد پالت‌ها نسبتاً سریع با تغییرات شکل خوراک سازگار می‌شوند. این نیز در کار تحقیقات داخلی گزارش شده که در آن وزن سنگدان نسبتاً بالاتری در پالت‌های نوع تخم مرغ در ۲۲ و ۲۸ هفته پیداشد، زمانی که رژیم‌های ذرت به جای رژیم‌های ریز خرد شده از ۱۶ هفته به بعد تغذیه می‌شوند. در ۱۱ و ۱۶ هفته‌گی EPG نسبی با COH در مقایسه با پالت‌های تغذیه شده با CWS بالاتر بود. ثابت شده است که مواد الیافی ساختاری در جیره‌های طیور یک روش کارآمد برای تحریک توسعه سنگدان در مرغ‌های گوشتی است و به نظر می‌رسد این اثر در پالت‌های نوع تخم مرغ نیز هست. دوره تخم‌گذاری: اثرات متقاطع از دوره پرورش. وقتی پالت‌های MWS تغذیه می‌شدند، BW در هنگام پرورش کمتر بود. با این وجود، طبق راهنمای مدیریت Bovans Brown، در سن ۱۶ هفته با MWS هدف قرار گرفت. اما BW پالت‌های تغذیه شده با CWS و COH تقریباً ۵۰٪ بالاتر از هدف بود. ۲۵ هفته‌گی، وزن بدن پرندگان تغذیه شده با MWS در طی پرورش هنوز در مقایسه با CWS و COH کمتر بود، اما در ۳۲ هفته‌گی، وزن بدن تمام تیمارهای شکل خوراک قابل مقایسه بود. پالت‌های تغذیه شده با MWS در هنگام پرورش رشد جبرانی را در طول دوره تخم‌گذار نشان دادند، زمانی که به همه تیمارها رژیم یکسان لایه خرد شده ارائه شد. رشد جبرانی در پالت‌های نوع تخم مرغ توسط Johnson و همکاران گزارش شده و در آزمایش حاضر نیز وجود دارد. وزن نسبی استخوان درشت‌نی در ۳۲ هفته‌گی تحت تأثیر فرم خوراک در طی پرورش قرار نگرفت، اما به نظر می‌رسد قدرت شکستگی استخوان درشت‌نی در این سن بالاتر از زمانی که پالت‌ها با MWS در مقایسه با COH تغذیه می‌شوند، بیشتر بود. این احتمالاً مربوط به رشد جبرانی پرندگان تغذیه شده با MWS بود، زیرا قدرت استخوان متناسب با جرم آن است، اما همچنین

به نظر می‌رسد محتوای خاکستر استخوان درشت‌نی مربوط به قدرت شکستن باشد. پالت‌هایی که در طول پرورش با COH تغذیه می‌شدند از نظر عددی کمترین میزان خاکستر درشت‌نی و کمترین مقاومت در برابر شکست را داشتند، زیرا پالت‌های تغذیه‌شده با MWS بالاترین سطح را برای هر دو پارامتر نشان دادند. فرم خوراک در طول دوره پرورش ۵۰٪ تحت تاثیر نقطه تخم‌گذار قرار گرفت. هنگام تغذیه با MWS، نقطه تخم‌گذار ۵۰٪ در مقایسه با CWS و COH تقریباً یک‌روز به تاخیر افتاد، اما بر تولید تخم مرغ تاثیر نمی‌گذارد. پرندگان تغذیه‌شده با MWS در ۱۶ و ۲۵ هفته BW کمتری داشتند، بنابراین در زمان تخم‌گذاری نیز ۵۰٪ بود. Leeson و Summers تاخیری را در تولید پالت با BW کمتر مشاهده نکردند اما تفاوتی در تولید با ۲۸ هفته‌گی یافت نشد. این نشان می‌دهد که اگرچه شروع تغذیه با MWS کمی به تاخیر افتاد اما ارتباط علمی محدود است. FCR در طول دوره تخم‌گذار هنگامی که COH در مقایسه با CWS در طول دوره پرورش تغذیه می‌شود، بهبود یافته است. تفاوت بین این رژیم‌ها شامل ۳۰٪ WS خوب یا OH درشت بود. از نظر نویسندگان، هیچ ادبیاتی در مورد مقایسه اثر بر عملکرد این دو منبع فیبر و اثر تلاقی آن‌ها از پرورش به مرحله تخم‌گذار در دسترس نیست. Guzman و همکاران هیچ تاثیری از افزودن WS به عنوان منبع فیبر به رژیم پرورش بر عملکرد تولید و بازده خوراک در طول دوره تخم‌گذار نیافتند اما رژیم‌های پرورش به عنوان رژیم‌های پوره‌ای ارائه شدند. بنابراین مقایسه نتایج آن‌ها با نتایج مطالعه حاضر دشوار است. Guzman و همکاران گزارش دادند که علاوه بر این WS باعث افزایش وزن سنگدان در طول پرورش می‌شود. طبق مطالعه حاضر، EPG در ۱۶ هفته‌گی در پالت‌های تغذیه‌شده با COH در مقایسه با CWS بالاتر بود. عملکرد بهتر سنگدان ممکن است FCR بهبود یافته‌ای برای تولید تخم مرغ را با پالت‌های تغذیه‌شده با COH توضیح دهد، اما در این صورت ما می‌توانیم انتظار FCR بهبود یافته‌ای برای پالت‌های تغذیه‌شده با MWS را داشته باشیم، همچنین EPG برای MWS بالاتر از COH در ۱۶ هفته بود. از آنجاکه چنین نبود، EPG احتمالاً عامل تعیین کننده نیست و رابطه بیت فرم خوراک در طی پرورش و FCR برای تولید تخم مرغ نامشخص است. مطالعه حاضر نشان داد که تغذیه یک پوره درشت در حین پرورش از نظر افزودن OH درشت به یک رژیم غذایی خرد شده برای پروونتریکولوس + توسعه سنگدان موثرتر است. Saldana و دیگران این فرضیه را مطرح می‌کنند که یک سنگدان کمتر توسعه یافته در زمان شروع تخم‌گذاری ممکن است بر مصرف خوراک تاثیر بگذارد و تاثیر منفی بر عملکرد تخم‌گذار بگذارد. Swihus این سوال را مطرح کرد که آیا یک سنگدان کوچک، که اغلب در پرندگان تغذیه‌شده با جیره‌های فاقد اجزای ساختاری مشاهده می‌شود، نشان‌دهنده یک وضعیت غیر عادی است و بنابراین می‌تواند منجر به عملکرد غیر بهینه شود. مطالعه حاضر نشان داد که توسعه سنگدان در ۱۶ هفته‌گی تاثیری بر ADFI و عملکرد تخم‌گذار در سنین بالاتر ندارد و از فرضیه Svihus پشتیبانی می‌کند که به نظر نمی‌رسد یک سنگدان کوچکتر در آن سن در یک وضعیت غیر طبیعی باشد.

سطح ca و p

عملکرد تولیدی سطح ca-p رژیم غذایی تغذیه‌شده در طول پرورش تاثیری در رشد و عملکرد تولید پالت در طول دوره پرورش و تخم‌گذاری نداشت. این یافته‌ها با Punna و Roland، که هیچ تاثیری در سطح p غیر فیتاتی رژیم غذایی برای پالت‌های نوع تخم مرغ بر روی عملکرد رشد در طی پرورش و تولید تخم مرغ تا ۴۸ هفته‌گی برای کمبود ۲۰٪ NPP پیدا کردند، موافق است. مطالعه آن‌ها با سطح کلسیم ثابت رژیم غذایی ایی انجام شد و بنابراین با مطالعه حاضر متفاوت است، اما تاثیر منفی بر عملکرد در شد، تولید تخم مرغ، محتوای مواد معدنی استخوان و تراکم مواد معدنی استخوان در ۱۰٪ NPP رژیم غذایی، بدون افزودن فیتاز یافت شد، اما نه در ۲۰٪ آن بی‌پی. Jling و همکاران هیچ تاثیری از سطوح مختلف NPP از مایش شده برای حمایت از رشد توسعه سالم پالت‌های نوع تخم مرغ مناسب است. تحقیقات قبلی از آزمایشگاه ماهیچ تاثیر منفی بر رشد و ویژگی‌های استخوانی رژیم‌های کم p در پالت‌های نوع تخم مرغ نشان نداد اما این رژیم‌ها فقط از ۱۶ تا ۲۷ هفته‌گی تغذیه می‌شدند. هنگام حفظ رژیم‌های کم p در طول دوره تخم‌گذاری، جایی که در مطالعه حاضر رژیم غذایی کافی فراهم شد، کم p رژیم غذایی اثرات منفی کمی بر وزن تخم مرغ و تولید انبوه تخم مرغ در طول شروع تخم‌گذاری داشت. این نشانگر نیاز p موجود در رژیم غذایی برای پرورش پالت‌های تخم مرغ تقریباً ۱۵٪ تا ۲۰٪ است، اما نیاز کلسیم همچنان نامشخص است.

یکنواختی BW. یکنواختی BW در ۶ هفته‌گی ۵/۴٪ کمتر بود و هنگامی که پالت‌ها بار رژیم‌های کم سطح ca-p تغذیه می‌شدند، با ۵/۶٪ در ۳۲ هفته‌گی کمتر بود. از نظر نویسنده هیچ مطالعه قبلی تاثیر کلسیم یا فسفر رژیم غذایی یا هر دو را بر یکنواختی BW در طیور گزارش نکرده است. به نظر نمی‌رسد که این اثر به عملکرد رشد یا پارامترهای استخوان یا تولید تخم مرغ مربوط باشد و بنابراین نامشخص است. پارامترهای استخوان مشخص شد که مقدار خاکستر استخوان درشت‌نی در ۱۱ و ۱۶ هفته‌گی و محتوای خاکستر استخوان کیل در ۱۱ هفته‌گی با افزایش سطح ca-p رژیم غذایی بالاتر است، که نشان می‌دهد سطح پایین ca-p کمی کمتر از سطح رژیم غذایی برای حداکثر استخراج استخوان، اگرچه قدرت شکستگی استخوان درشت‌نی به‌طور قابل توجهی تحت تاثیر قرار نگرفت. چندین نویسنده گزارش کرده‌اند که محتوای مواد معدنی استخوان در پالت‌های تخم مرغی با سطوح مختلف رژیم غذایی تغذیه می‌شوند و هیچ تاثیری بر روی محتوای خاکستر استخوان ندارند. با این وجود Punna و Roland هنگام افزودن NPP به مقدار ۱۰٪ NPP به پالت‌های نوع تخم مرغ مقدار مواد معدنی و تراکم استخوان کمتری را یافتند، بدون افزودن فیتاز، که کمتر از ۵۰٪ از سطح آزمون مایش شده حاضر است. تمام آزمایشاتی که در اینجا ذکر شد با سطح ثابت رژیم غذایی کلسیم انجام شد که در مقایسه با مطالعه حاضر روش متفاوتی است. نیاز به تخم مرغ از نوع کلسیم همچنان نامشخص است، اما در مرغ‌های گوشتی نسبت

کلسیم به NPP دویه یک برای افزایش وزن و رشد استخوان بهینه است. تعامل سطح $ca-p$ در فشرده سازی استخوان درشتنی در سن ۳۲ هفته وجود دارد. در رژیم غذایی کم $ca-p$ ، هنگام تغذیه خرد شده فشرده سازی کمتر و هنگام تغذیه با MWS تعداد آن بیشتر است. قدرت شکستگی استخوان درشتنی جها مشابهی را نشان داد، اما تفاوتها معنی دار نیستند. این بدان معنی است که برای شکستن استخوان به انرژی کمتری نیاز بود. این یافته‌ها در مقایسه با تحقیقات داخلی قبلی است، جایی که هیچ تاثیری از سطح فسفر رژیم غذایی در فشرده سازی استخوان درشتنی یافت نشد، اما این آزمایش با سطح ثابت کلسیم انجام شد. بنابراین، کلسیم و فسفر ممکن است در فشرده سازی تاثیر داشته باشند زیرا هر دو عنصر برای کانی سازی استخوان مورد نیاز است. پروونتری کولوس + توسعه سنگدان EPG نسبی هنگام تغذیه با $ca-p$ رژیم غذایی کم در ۶ هفتهگی بالاتر، اما در سنین بالاتر نه تحقیقات داخلی نشان داد که وزن نسبی بالاتر سنگدان در ۲۲ هفتهگی هنگامی که پالت‌ها بار رژیم غذایی کم فسفر تغذیه میشوند تاثیر می‌گذارد، اما این اثر با اندازه ذرات رژیم غذایی تداخل می‌کند زیرا تفاوت فقط در زمان تغذیه رژیم‌های غذایی ضخیم تر ظاهر می‌شود. پرنده‌گانی که از جیره غذایی کم فسفر استفاده میکنند برای تامین نیاز فسفر خود نیاز به هیدرولیز مقدار بیشتری فیتات دارند. PH عامل مهمی است که در حلالیت فیتات تاثیر دارد و در PH پایین محلول تر است. میتوان این فرضیه را مطرح کرد که افزایش نیاز به اسید کلریدریک برای محلول سازی فیتات ممکن است باعث تحریک توسعه پروونتری کولوس زودرس + سنگدان شود، اما علت واقعی این امر هنوز مشخص نیست.

دوره تخم‌گذار: اثرات متقاطع از دوره پرورش. کیفیت پوسته تخم مرغ در سن ۳۲ هفتهگی از طریق رژیم غذایی $ca-p$ در طول پرورش تحت تاثیر قرار گرفت. استحکام شکستن پوسته تخم مرغ، ضخامت پوسته تخم مرغ و SWUSA هنگامی که در حین پرورش سطح کم $ca-p$ تغذیه می‌شد، بهبود یافت. به نظر می‌رسد که این یافته‌ها با میلرو سوند که درصد کمتری از تخم مرغ‌های پوسته پوسته نشده را گزارش کردند، هنگام تغذیه کمترین سطح $ca-p$ در هنگام پرورش مطابقت دارد. با این حال تحقیقات داخلی قبلی هیچ تاثیری بر میزان فسفر رژیم غذایی پایین بر قدرت شکستن پوسته تخم مرغ با سطح فسفر کم پس از ۱۶ هفته تغذیه نشان نداد. داده‌های محدودی در مورد اثر تلاقی کلسیم و فسفر رژیم غذایی در طول پرورش بر روی کیفیت پوسته تخم مرغ در سنین بعدی در دسترس است. روسو و دیگران افزایش قابل توجهی در سطح mRNA ژن‌های مختلفی که ناقل کلسیم و فسفر را در مرغ‌های گوشتی در ۳۶ روزگی تغذیه می‌کنند، از ۱۰ تا ۲۱ روز تغذیه می‌کنند، آن‌ها نتیجه گرفتند که جوجه‌ها از طریق بهبود کارایی هضم که ممکن است در مرحله بعدی باقی بماند، قادر به سازگاری با تغییرات اولیه غذایی در کلسیم و فسفر هستند. این ماکنیسم ممکن است در پالت‌ها نیز کار کند و ممکن است کیفیت پوسته تخم مرغ را در ۳۲ هفته هنگام تغذیه با $ca-p$ کم در حین پرورش در مطالعه حاضر توضیح دهد.

نتیجه‌گیری

از این آزمایش می‌توان نتیجه گرفت که تغذیه خرد در مقایسه با پوره باعث افزایش ADG و ADFI از پالت تخم مرغ در طول پرورش، اما این به موضوع بر عملکرد تولید تخم مرغ بعدی تاثیر نمی‌گذارد. تاثیر سن بر فرم غذا مشخص بود زیرا پالت‌های جوان عملکرد رشد بهبود یافته‌ای را قبل از ۱۱ هفتهگی نشان می‌دهند، اگرچه پس از آن، پرنده‌گان عملکرد بهتری در رژیم‌های غذایی دارند. جایگزین WS ریزدانه توسط OH به عنوان منبع فیبر در رژیم غذایی تاثیر بر عملکرد در هنگام پرورش نداشت، اما در FCR در طی تخم‌گذاری بهبود حاصل شد. رژیم غذایی کم $ca-p$ در دوران پرورش هیچ تاثیر روشنی بر رشد تولید تخم مرغ نداشت، اما برخی از پیشرفت‌ها در کیفیت پوسته تخم مرغ در ۳۲ هفتهگی مشخص شد. این واقیت سزاوار بررسی بیشتر است تا روش عمل را درک کنید. همچنین میزان کم $ca-p$ در دوران پرورش منجر به کاهش کانی استخوان در سن ۱۱ و ۱۶ هفتهگی بود، اگرچه قدرت شکستگی استخوان تحت تاثیر قرار نگرفت. این نشان می‌دهد که سطح پایین $ca-p$ تغذیه شده در طی پرورش برای حداکثر کانی سازی استخوان کمی کمتر از سطح رژیم غذایی بود، اما برای رشد طبیعی BW اینگونه نبود.

سپاس‌گزاری‌ها

نویسندگان می‌خواهند از گرانجا آگاس بخاطر مهربانی تاسیسات پرورش برای انجام آزمایش تشکر کنند. همچنین از مراقبان حیوانات و سایر همکاران مرکز تحقیقات طیور Trouw برای کار انجام شده تشکر می‌شود.